

עדות

"נכחנו לעיתים קרובות להתעלויות הרבות של Madeleine, בעלי ואני. אני יכולה לאשר שברגע ש Madeleine אומרת: "האור", מרגישים נוכחות בלתי נראית בעומק נפשנו. לא ראיתי דבר בעיני, אבל הרבה יותר מזה, בנפשנו... אין מילים להסביר, כאלו לא היה עוד שעות. אין עוד זמן...איננו מבקשים או זקוקים לדבר, יש לנו הפול. אנחנו שומעים היטב את הדברים ש Madeleine אומרת. המילים נחרות עמוק בנו, ולמרות השנים החולפות, הן נשארו חקוקות בנו. שומעים אותן תמיד, ואחר זמן החסד הזה הבלתי נשכח, הקשה ביותר הוא לחזור לעצמנו, הזמן חוזר... אך אנו מוצאים שוב את ישו בארון הקודש, או מוצג, אבל זה אינו אותו דבר...

יכולים לחשוב שישו כאן, שהוא מביט בנו, שהוא אוהב אותנו, שהוא רוצה שנבקש ממנו סליחה, כי ברחמיו הוא רוצה למחול לנו. אם הולכים לצלב ברוח הזאת, קורה משהו בין האל ונשמתנו ולא נוכל לרדת מן הגבעה, כפי שהגענו אליה. משהו קרה בנו.

יום אחד הרגשתי כאב נורא. אחר התעלות של Madeleine, בכיתי מרות. בכיתי כול הערב בלי להפסיק. בעלי הרגיש כמוני. במצב זה אני אומרת: " אדון, אני מבטיחה ללכת לומר כול יום את התפילה שהכתבת Madeleine, ברגע שתתן לי את הכוח ואת הבריאות."

בתג השבועות 1981, הלכנו לכנסייה, כי מקום הצלב היה מקום פרטי. התפללנו, כאשר יצאנו מן הכנסייה, אלי! איזו גאולה למצפון שלנו. לבי היה מלא שמחה... אין מילים מתאימות להסביר. למוחורת חורנו, וכך במשך שמונה חודשים, רק בעלי ואני. אחר כך, ביום ראשון אחד, רק התחלנו להתפלל בקול רם. שבעה אנשים הגיעו, אחר כך ארבעה; היינו שלוש עשרה, ומאז, לא היינו עוד לברנו.

ביום השבת וביום הראשון היינו הולכים אחרי הגדר, בדרך.

אחר כך הרגשנו צער, לא להיות כאן, במקום שהצלב הופיע. הלכנו לראות כומר, ביקשנו ממנו תפילת תשעת הימים של מסות קדושות במשך תשע שבתות. הוא הסכים, הבטחנו עשר נוספות כול יום, במשך תשעה שבועות, כדי ללכת לבקש את הרשות ללכת למקום, ובמשך תשעת השבועות האלה, בעלי האדמות מכרו את אדמותיהם, והרבר איפשר לנו להיכנס. עקרנו אז את הגדר ושמונו פסל של מרים הקדושה כדי להודות לה, כי נכנסנו בפעם הראשונה ה 19 בספטמבר 1982, היום של Notre Dame de la Salette. וכול יום, יותר מעשר שנים, דיקלמנו את העשר הנוספות במעשי חסד.

במשך שנה, באנו כול יום לחזור בתשובה ולהתפלל להקמת הצלב. אחר כך שבנו לראות את הכומר לבקש ממנו תפילה שנייה של תשעת הימים של מסות, לפתיחת בריכת ההיטהרות. הוא נתן לנו את התאריך מאוחר יותר וכומר שני אמר: "גם אני אעשה אותה בקהילה שלי".

התאריך מגיע והיום החמישי, קיבלנו מברק מהאב הקדוש האב Gréco, שביקשנו לבוא. זה היה יום שישי, היום האחרון של תשעת הימים של המסות, הערוכה על יד שני הכמרים.

האב Gréco קיבל * אותנו שלוש שעות ביום שישי, שעה וחצי ביום השבת, שעה ורבע ביום ראשון בבוקר ואמר לנו לבסוף: "אנו מבקשים מכם שני דברים, המשיכו להודיע את המסר ואל תפסיקו לעולם את התפילה". האל ברחמי הגדולים נתן לנו את כול מה שאנחנו צריכים. אנו יכולים ללכת באופן חופשי לעשות תשובה ולהיטהר, במקום שהצלב הופיע.

* כול הקבוצה, ושני אנשים בפעם האחרונה.

Louis et Suzanne Avoyne

הודעות : טל : 31-79-27-46 (16) ליד מי שנכח בחידונות והודיעו את המסר.